

Daniels bok – nummer nittifire

Avsløring av den profetiske rammen: Forståelse av de trefoldige maktene som leder til Armageddon

Jeff Pippenger
2024-02-27

Den profetiske rammen som ble anvendt av William Miller, var strukturen med de to ødeleggende maktene, hedensk Roma etterfulgt av pavemaktens Roma. Den profetiske rammen som benyttes av Future for America, er strukturen med de tre ødeleggende maktene, hedensk Roma etterfulgt av pavemaktens Roma og deretter det frafalne protestantismen. Romerrikets tre manifestasjoner er de tre ødeleggende maktene: dragen, dyret og den falske profet. Denne rammen ble i stor grad erkjent gjennom den motstand som ble reist mot lyset over de seks siste versene i Daniels bok kapittel elleve, som ble avforseglet ved endens tid i 1989.

De to første manifestasjonene av Roma identifiserer den profetiske sammensetningen av det moderne Roma, Romas tredje og siste manifestasjon. Det moderne Roma identifiserer strukturen til den siste trefoldige, forfølgende makten i de siste dager. Nært beslektet med, men tydelig forskjellig fra dette, er Babylons tre manifestasjoner. Den første var Nimrods Babel. Den andre var Nebukadnesars og Belsassars Babylon. Sammen identifiserer disse to profetiske vitnene de profetiske kjennetegnene ved det moderne Babylon. Selv om det moderne Roma og det moderne Babylon på ett plan er den samme enheten, identifiserer Babylons tre manifestasjoner Babylons endelige fall og syndens menneskes hovmod.

Babylons fall er et stort og spesifikt emne i Bibelens profeti, likesom arrogansen hos paven i Roma. I Åpenbaringen kapittel sytten kommer en av englene som utøser de sju siste plagene, for særskilt å identifisere dommen over Babylon, som er et annet uttrykk for hennes fall.

Og en av de sju englene som hadde de sju skålene, kom og talte med meg og sa til meg: Kom hit; jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen, hun som sitter på mange vann, hun som jordens konger har drevet hor med, og som de som bor på jorden, er blitt drukne av vinen fra hennes horelevnet. Så førte han meg i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av bespottelige navn, med sju hoder og ti horn. Åpenbaringen 17:1–3.

Engelens gjerning er å vise Johannes dommen over kvinnen som har «MYSTERIET BABYLON» skrevet på sin panne.

Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen og smykket med gull og edelstener og perler, og i sin hånd hadde hun et gullbeger fullt av vederstyggeligheter og urenheten fra hennes hor. Og på hennes panne var det skrevet et navn: MYSTERIUM, BABYLON DEN STORE, MOR TIL SKJØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHETER. Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu martyres blod; og da jeg så henne, undret jeg meg med stor forundring. Åpenbaringen 17:4–6.

Det geopolitiske apparat som pavedømmet benytter i de siste dager for å forfølge dem hun anser som kjettere, er framstilt ved «et skarlagenrødt dyr, fullt av bespottelige navn, med sju hoder og ti horn». Det at hun sitter på dyret, viser at hun har kontroll over dyret, slik en rytter har over en hest.

Og kvinnen som du så, er den store byen som hersker over kongene på jorden. Åpenbaringen 17:8.

Det skarlagenrøde dyret «med sju hoder og ti horn» er det moderne Roma og representerer den geopolitiske strukturen kvinnen benytter idet hun forfølger Guds trofaste i de siste dager. Kvinnen er det moderne Babylon, den store byen som driver hor og hersker over kongene på jorden. De to første åpenbarelsene av Babylon, representert ved Babel i Første Mosebok kapittel elleve og Babylon i Daniels bok kapitlene fire og fem, beskriver det moderne Babylons hovmod og fall i de siste dager. Kvinnen som dømmes i Johannes' åpenbaring kapittel sytten, er det moderne Babylon, og dyret hun hersker over, er det moderne Roma. Hun har drevet hor med kongene, og sammen er de ett kjød.

Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde fast ved sin hustru, og de to skal være ett kjød. 1 Mosebok 2:24.

Selv om de er ett, blir visse profetiske elementer ved det moderne Roma og det moderne Babylon isolert i Guds Ord. Beretningen om det moderne Babylon, slik den er stadfestet ved de to vitner Babel og Babylon, handler om hennes hovmod og hennes endelige fall. I de siste seks versene av Daniel elleve brukes kongen i nord til å representere pavedømmet. Paven i Roma er Satans jordiske representant.

«For å sikre seg verdslig vinning og ære ble kirken ledet til å søke gunst og støtte hos jordens store menn; og etter således å ha forkastet Kristus, ble den forledet til å gi sin troskap til Satans representant — biskopen av Roma.» The Great Controversy, 50.

Satan ønsket å være Gud, og hans begjær var å innta Guds politiske og religiøse troner.

Hvor er du falt fra himmelen, du Lucifer, morgenrødens sønn! Hvor er du hogd ned til jorden, du som kuert folkeslagene! For du sa i ditt hjerte: Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner; jeg vil også sitte på forsamlingens berg, lengst oppe i nord; jeg vil stige opp over skyenes høyder; jeg vil være lik den Høyeste. Jesaja 14:12–14.

Satan ønsket å opphøye sin trone (som er et symbol på kongelig herredømme) «over Guds stjerner». Guds stjerner er englene og representerer maskineriet i Guds styre. Satan ønsket «også» å sitte «på forsamlingsberget, lengst i nord». Forsamlingen er Kirken, og den er lokalisert i Jerusalem, som ligger lengst i nord. Å sitte på en trone «lengst i nord» er å være kongen i nord. Kristus er den sanne Kongen i nord, som også er Konge over Guds styre. Satan ønsket å «bli lik Den Høyeste».

En sang og salme for Korahs sønner. Stor er Herren og høylovet i vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert hever det seg, all jordens fryd, er Sions berg, på nordsiden, den store Konges stad. Gud er kjent i hennes borger som en tilflukt. Salme 48:1–3.

Satans jordiske representant er biskopen av Roma (paven). I de siste seks versene av Daniel elleve skildres den romerske pavens endelige oppstigning og fall, og der fremstilles paven som kongen i nord. Han er overhode for Den katolske kirke, og ordet «katolsk» betyr universell. For at Satan skal kunne etterligne Kristi to troner (den politiske og den religiøse), opprettet Satan Den katolske kirke med det formål å ha et verdensomspennende religiøst system når han innleder sin personasjon av Kristus i de siste dager.

«Dette kompromisset mellom hedenskap og kristendom resulterte i utviklingen av «syndens menneske», forutsagt i profetien som en som setter seg opp mot Gud og opphøyer seg over Ham. Dette gigantiske systemet av falsk religion er et mesterverk av Satans makt — et monument over hans bestrebelser på å sette seg selv på tronen for å herske over jorden etter sin vilje.» The Great Controversy, 50.

Satan konstruerte et verdensomspennende religiøst system og også en verdensomspennende politisk struktur, med det formål å etterligne de to autoritetstronene som den sanne Kongen i Norden sitter på. De ti kongene i Åpenbaringen sytten, som skjøgen driver hor med og hersker over i de siste dager, representerer dyret med sju hoder og ti horn, som det herskes over av kvinnen som har BABYLON skrevet på sin panne. I kapittel sytten «skal de hate skjøgen, og gjøre henne øde og naken, og ete hennes kjød, og oppbrenne henne med ild.» Slik fremstilles hennes dom. Babylons tre manifestasjoner identifiserer Babylons endelige fall. Romas tre manifestasjoner identifiserer den politiske strukturen som hun hersker over.

De tre englebudskapene i Åpenbaringen kapittel fjorten omtaler det endelige fallet til det moderne Babylon, slik også Daniel kapittel elleve, vers førtifire og førtifem, gjør. Hennes endelige fall omtales i kapittel sytten i Åpenbaringen, men det er enda mer spesifikt beskrevet i kapittel atten. Daniel elevens fremstilling av det moderne Babylons endelige fall, ledsaget av illustrasjonen i kapittel fjortens tre engler, og kapittel sytten og attens beskrivelse av det endelige fallet, skal føres sammen, linje på linje. I Daniel elleve blir det moderne Babylons endelige fall identifisert som inntreffende når hun ikke får noen hjelp.

Og han skal plante sitt palass' telter mellom havene på det herlige hellige berg; men han skal gå til sin ende, og ingen skal hjelpe ham. Daniel 11:45.

I det neste verset står Mikael fram, og menneskets nådetid avsluttes. Verset begynner med å si: «Og på den tid.» Når det moderne Babylon faller, avsluttes menneskets nådetid, og hun dør alene. Den tredje engel identifiserer nådetidens avslutning fordi den fastslår at verden er blitt delt i to klasser av mennesker, de som har dyrets merke, og de som har Guds segl. På den tid blir Guds vrede utøst over det moderne Babylon og over dem som har tatt imot merket på hennes myndighet.

Og den tredje engelen fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pine med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og enhver som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.

Åpenbaringen 14:9–12.

I Åpenbaringen kapittel atten fremstilles dommen over den store skjøgen som en gradvis dom som begynner ved den snart kommende søndagsloven, når den andre røsten kaller Guds andre hjord ut av Babylon. Ved vers tjueen markeres nådetidens avslutning, og dermed identifiseres en tidsperiode fra den snart kommende søndagsloven i De forente stater og inntil Mikael reiser seg, som en tid da dommen over det moderne Babylon fullbyrdes, under en tid med stor forfølgelse.

Og en mektig engel tok opp en stein lik en stor møllestein og kastet den i havet og sa: Slik skal den store byen Babylon med voldsom kraft styrtes ned og aldri mer finnes. Og lyden av harpespillere og musikere og fløytespillere og basunblåsere skal aldri mer høres i deg; og ingen håndverker, hva håndverk han enn driver, skal mer finnes i deg; og lyden av en møllestein skal aldri mer høres i deg; og lyset fra en lampe skal aldri mer skinne i deg; og røsten av brudgom og brud skal aldri mer høres i deg. For dine kjøpmenn var jordens stormenn; for ved dine trolldomskunster ble alle folkeslag forført. Og i henne ble blodet av profeter og hellige funnet, og av alle dem som er blitt drept på jorden. Åpenbaringen 18:21–24.

Nedkastingen av steinen, forstummelsen av musikerne og arbeiderne, slukkingen av lyset og forstummelsen av brudens og brudgommens røster er alle uttrykk hentet fra Det gamle testamente som betegner nådetidens avslutning.

Når Daniel kapittel elleve profetisk legges over Åpenbaringen kapittel tretten og fjorten, og deretter disse to avsnittene legges over Åpenbaringen kapittel sytten og atten, finner vi tre profetiske linjer som, blant andre sannheter, fremstiller det endelige fallet til det moderne Babylon. Hver av de tre linjene representerer én av de trefoldige maktene som leder verden til Harmageddon. Daniel kapittel elleve identifiserer dyret (pavedømmet). Åpenbaringen kapittel tretten og fjorten fremstiller den samme historien, men fra den falske profetens perspektiv (De forente stater). Åpenbaringen kapittel sytten og atten identifiserer den samme profetiske linjen, men den historien som der fremstilles, er fokusert på dragen (De forente nasjoner).

Hver av de tre linjene begynner ved endetiden i 1798. Vers førti i Daniel kapittel elleve begynner med ordene: «Og ved endetiden.» «Endetiden» i begynnelsen av verset er 1798, og da verset ble oppfylt i 1989, var det også «endetiden», for Jesus illustrerer enden med begynnelsen når Han ønsker å sette sin signatur på et viktig faktum. Søster White opplyser oss om at kapittel tretten i Åpenbaringen også begynner i 1798.

«Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å avstå fra forfølgelse, så Johannes en ny makt stige fram for å gjenta dragens røst og føre videre det samme grusomme og gudsbespottelige verk. Denne makten, den siste som skal føre krig mot kirken og Guds lov, ble symbolisert ved et dyr med horn som et lam.» Signs of the Times, 1. november 1899.

Profetiens linje, som begynner i Daniel elleve, vers førti, i 1798, fortsetter inntil menneskenes nådetid avsluttes når Mikael reiser seg. Profetiens linje, som begynner i 1798, «da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å opphøre med forfølgelsen», ender med at Guds vrede blir utøst over dem som har tatt imot «merket» på pavelig myndighet. I Åpenbaringen kapittel sytten, når engelen kommer til Johannes for å vise ham dommen over den pavelige skjøgen, blir Johannes ført

til selve enden av «ørkenen», som representerer historien fra året 538 til 1798. Åndelig plassert i 1798 nedtegner Johannes dommen over det moderne Babylon, som begynner med den andre røsten i Åpenbaringen atten, som kunngjør at pavedømmet har fylt begeret for sin nådetid, og deretter fortsetter dens dom inntil nådetiden avsluttes idet kvernsteinen kastes i havet.

Linje på linje identifiserer disse tre linjene det endelige fallet til det moderne Babylon, som har drevet hor med kongene i det moderne Roma. Daniel elleve er et vitne om pavedømmet, framstilt som kongen i nord. Åpenbaringen tretten og fjorten er et vitne om den falske profet, og kapitlene sytten og atten vitner om dragens rolle (de ti konger). Det profetiske rammeverk som benyttes av Future for America, er basert på de tre maktene som leder verden til Harmageddon.

De to vitnene om Babel og Babylon identifiserer den profetiske karakteristikken ved det moderne Babylon. Disse to vitnene taler om hovmodet hos en pavelig leder, som bekjenner seg til å være kristen og setter seg i Guds tempel og utroper seg selv til å være Gud. Disse to vitnene identifiserer også hans endelige fall. Pavens selvopphøyelse og endelige fall, slik dette fremstilles i Babylons tre manifestasjoner, er det som etablerer synet av den profetiske historien.

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også de voldsmenn blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet, men de skal falle. Daniel 11:14.

Vi vil fortsette vår behandling av Babylons tre manifestasjoner i neste artikkel.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har mintes hennes misgjerninger. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt, ja dobbelt igjen etter hennes gjerninger; i det beger som hun har fylt, skal dere fylle dobbelt for henne. Så mye som hun har herliggjort seg selv og levd i overflod, så mye pine og sorg skal dere gi henne. For hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldri se. Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal bli fullstendig oppbrent med ild. For sterk er Herren Gud, han som dømmer henne. Åpenbaringen 18:4–8.